

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4198/04
28.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, уз учешће ЈП "Србијашуме" Београд, ШГ "Шумарство" Рашка и Републичког јавног правобранилаштва - Одељење у Краљеву, Улица цара Лазара број 38, као заинтересованих лица, поднетој против решења Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско-правне послове број: 466-02-305/97-07 од 02.09.2004. године, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско-правне послове број: 466-02-305/97-07 од 02. 09. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба АА, изјављена против решења Општинске управе, Одсека за привреду, друштвене делатности и имовинско правне послове општине Рашка, број: 02-461-1195/93 од 10. 10. 2003. године, којим решењем је одбијен, као неоснован, захтев жалиоца за признавање права својине на самовласно заузетом земљишту.

Тужилац тужбом у управном спору оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да је тужиочевим прецима па и самом тужиоцу, као наследнику, одузето право својине на спорним парцелама број: аа, вв, гг КО ВВ од стране Шумског газдинства из Рашке и по основу обрасца П2 је извршен упис те промене у катастру без икаквог правног основа. Сматра да је оспореним решењем повређен закон на његову штету и предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересовано лице - ЈП "Србијашуме" Београд ШГ "Шумарство" Рашка је у одговору на тужбу оспорио тужиочеву тужбу и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице - Јавно правобранилаштво Србије - Одељење Краљево, није доставило одговор на тужбу.

По разматрању навода из поднете тужбе и целокупних списа, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења.

Према образложењу оспореног решења тужени орган у потпуности прихвата чињенично стање и разлоге из решења првостепеног органа донетог у овој управној ствари, којим решењем је одбијен захтев АА, за признавање права својине на самовласно заузетом земљишту, са образложењем да у овој правној ствари постоји правноснажна одлука Окружног суда у Краљеву 1. бр. 506/72 од 12. 12. 1975. године, којом је одлучено о овој правној ствари.

Према доспозитиву и образложењу првостепеног решења донетог у овој правној ствари, утврђено је да су парцеле чији се повраћај тражи означене као: КП бр. аа, КО ВВ, по култури шума пете класе површине 1.30,00 ха, вв КО ВВ, по култури ливада осме класе, површине 0.07,04 ха и КП бр. гг КО ВВ, по култури шума пете класе у површини од 0.65,65 ха, приликом аероснимања 1964. године биле уписане на ББ, а да је упис оспорила Комисија за разграничење шума у друштвеној својини, која је радила на том подручју 1972. године. Из образложења се даље види, да је тужени орган решењем од 04. 06. 1998. године поништио решење од 27. 08. 1997. године, којим решењем је било признато право самовласном заузимачу ББ на самовласно заузетом земљишту, као и да је првостепени орган поступајући по примедбама туженог и на основу мишљења Републичког јавног правобранилаштва одлучио као у диспозитиву првостепеног решења. Из списка се види да је захтев за признавање права својине поднет дана 14. 07. 1993. године, дакле пре ступања на снагу Закона о престанку важења одређених закона и других

прописа ("Службени гласник РС", бр. 18/93), на који се тужени орган у образложењу оспореног решења позива и то на члан 4. став 1. и 2. Увидом у списе предмета се види да нема правноснажне одлуке о одузимању наведеног земљишта, на коју се позивају и првостепени и другостепени орган у образложењима решења, и која се наводи као разлог за одлучивање у овој правној ствари.

Код оваквог стања ствари, у поновном поступку је потребно сагласно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку навести и прецизно означити доказе на основу којих тужени орган утврђује чињенично стање.

Са изнетих разлога, суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је стога применом члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима о поднетој тужби одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда из ове пресуде у поновном поступку обавезне за надлежни орган, на основу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 28. 02. 2006. године, У. 4198/04

Записничар Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ